

Overweging 13 maart 2022 Jongerenkerk Venlo

‘Ik ben omdat wij zijn’.

Dit uitspreken kan alleen maar als we gericht zijn op elkaar. In kleine kring en wereldwijd.

In deze tijd van oorlog in onze achtertuin klinkt deze roep misschien nog wel luider en harder dan jee te voren.

De vastentijd is een tijd om nieuwe inzichten en nieuwe kennis op te doen over onszelf door ‘naar binnen te kijken’ om vervolgens daarna ‘weer uit jezelf te treden’ en je te richten op de ander, de medemens en wellicht ook op die Ander, met een hoofdletter.

Wij mensen kunnen niet leven zonder een ander. Eenzaam en alleen gaan we verloren maar slechts aan elkaar kunnen we uitgroeien tot mensen zoals de Ander, met een hoofdletter, ons bedoeld heeft.

En natuurlijk droomt ieder van ons van een goed bestaan, een dak boven ons hoofd, eten en kleren de basisbehoeften die ieder nodig heeft. Maar niet alleen wij dromen dat ook mensen ver weg. Mensen in de sloppenwijken van de grote steden in het Zuiden: in Ghana, Brazilië, India of waar ook ter wereld. Ook zij hebben recht op hetzelfde wat wij ons wensen. Maar dat dromen ook de mensen die dak- en thuisloos zijn, de talloze vluchtelingen en niet alleen de vluchtelingen uit Oekraïne ook zij die komen uit Syrië, zij die komen uit Afrikaanse landen, uit Zuid-Amerika of uit andere Oost-Europese landen die hier hun heil komen zoeken omdat ze het in hun land niet vinden. En daarom is het fijn dat op dit moment, en hopelijk blijft dat zo langer aanhouden dan ons handen klappen voor de zorg in de coronatijd, we zo begaan zijn met de mensen uit Oekraïne dat alle deuren voor hen openstaan Maar waarom doen we die deuren dan niet open voor andere vluchtelingen, asielzoekers en arbeidsmigranten die vermalen worden in bureaucratie en protocollen.

En natuurlijk gunnen wij iedereen het beste, dat men een dak boven het hoofd heeft, eten en drinken, een menswaardig bestaan maar

ons gunnen gaat vaak niet gepaard met ons handelen. Nog te vaak is het gunnen maar dat is niet genoeg. 'Gunnen' is zoiets van je mag het hebben ... maar dan is die ander afhankelijk van ons 'gunnen'.

Nee, wij hoeven die ander niets te gunnen, die ander heeft er RECHT op, RECHT OP omdat hij of zij evenveel mens is als wij. Niet meer maar zeker niet minder.

Nog te veel blijft het bij GUNNEN, blijft ons delen wat we hebben en zijn steken bij geven vanuit een riante positie, vanuit een overvloedsituatie die ons weinig pijn en moeite kost.

'Het werkt! Gerechtigheid.

Ja, het kan werken als wij ons echt in volle overtuiging naar het voorbeeld van Jezus geven aan de ander. Als wij ons niet zoals Peter las in de gedachte steeds weer opnieuw vastklampen aan welvaart, voorrecht of gelijk, ons verschuilen en verschansen in onze burcht van zekerheden maar

De muren slopen

Wegen bouwen naar elkaar

Onrecht bestrijden

Klein worden

Hoop geven

Brood delen

Omzien naar wie verschopt, vertrapt, vernederd, uitgesloten, verjaagd, bedreigd, voorbijgelopen, wordt

Als wij niet meer streven naar meer maar ons omkeren naar genoeg

Mens durven zijn met lege handen

Als wij dat durven ons zo om te keren en te keren naar elkaar, elkaar in de ogen te kijken ongeacht wie die ander is ja dan pas mogen we zeggen 'ik ben omdat jij, omdat wij zijn'.

Dat gebeurt niet boven op de berg. Boven op de berg horen we wat gedaan moet worden, boven op de berg of in de stilte van de

woestijn ontmoeten we God, mogen we die Godservaring hebben zoals in het evangelie beschreven stond. Maar gebeuren moet het aan de voet van de berg, tussen en aan de mensen. Want DAAR waar we elkaar zoals in het beeld van de twee mensen elkaar ongeacht wie of wat die ander is, in de ogen zien, daar ontmoeten we God in elkaar, daar is onze blik gericht op elkaar.

Het werkt! Gerechtigheid en daaraan mag deze vastentijd ons herinneren, daartoe mag deze vastentijd ons oproepen, aansporen en inspireren want:

Wir brauchen weniger für mehr Gerechtigkeithet lied waar we deze viering mee openen.

Mag die omkeer, mag dat inzicht groeien in ons in deze 40 dagentijd.